

เมื่อการดิ้นรนเพื่อหลุดพ้นความทุกข์เข็ญ
กลายเป็นกฎที่ต้องกำจัดให้สิ้นสูญ

ตัวเอก

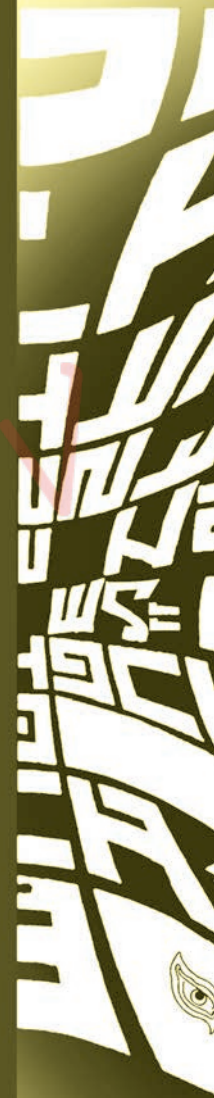
๖๗
ผู้มบุญ
ไชยา วรรณศรี

ตัวอย่าง

ผู้สมัคร

ตัวอักษร

พุทธศิลป์

ผู้จัดทำ

ไชยา วรรณศิริ

ผู้มีบุญ • ไชยา วรรณศรี

พิมพ์ครั้งแรก : สำนักพิมพ์มติชน, กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕

ราคา ๒๓๐ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

ไชยา วรรณศรี. ผู้มีบุญ : มติชน, ๒๕๕๕. ๒๖๐ หน้า.

๑. นวนิยายไทย 1. ชื่อเรื่อง

ISBN 978 - 974 - 02 - 0891 - 4

www.matchonbook.com

- ผู้จัดการสำนักพิมพ์ : สุชาติ ศิริวรรณ • บรรณาธิการบริหาร : สุลักษณ์ ภูนปาน
• ที่ปรึกษาสำนักพิมพ์ : จุฬาลักษณ์ ภูเก็ด, นงนุช สิงหนัดชะ
- บรรณาธิการสำนักพิมพ์ : ศิริพงษ์ วิทย์โรจน์ • หัวหน้ากองบรรณาธิการ : กิตติวรรณ เจริญเศษ
- ผู้ช่วยบรรณาธิการ : โมน สวัสดิ์ศรี • พิสูจน์อักษร : เมตตา จันทร์หอม
- คอมพิวเตอร์กราฟิก : อัสรี เสนีวรรณศรี • ออกแบบปก-ศิลปกรรม : ธนพล ไชยช่วย

บริษัท มติชน จำกัด (มหาชน) : ๑๒ ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ ๑ เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐

โทรศัพท์ ๐-๒๕๔๐-๐๐๒๑ ต่อ ๑๓๓๕ โทรสาร ๐-๒๕๔๙-๕๘๘๘

แม่พิมพ์สี-ขาวดำ : กองพิมพ์สี บริษัท มติชน จำกัด (มหาชน) ๑๒ ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ ๑

เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐ โทรศัพท์ ๐-๒๕๔๐-๐๐๒๑ ต่อ ๒๕๐๐-๒๕๐๒

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์มติชนปากเกร็ด ๒๗/๑ หมู่ ๕ ถนนสุขาประชาสรรค์ ๒ ตำบลบางพูด อำเภอปากเกร็ด

นนทบุรี ๑๑๑๑๐ โทรศัพท์ ๐-๒๕๔๕-๒๑๓๓, ๐-๒๕๔๖-๐๕๙๖ โทรสาร ๐-๒๕๔๖-๐๕๙๗

จัดจำหน่ายโดย : บริษัทงานดี จำกัด (ในเครือมติชน) ๑๒ ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ ๑

เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐ โทรศัพท์ ๐-๒๕๔๐-๐๐๒๑ ต่อ ๓๓๕๐-๓๓๕๓ โทรสาร ๐-๒๕๙๑-๙๐๑๒

Matchon Publishing House a division of Matchon Public Co.,Ltd.

12 Tethsabannaruean Rd, Prachanivate 1, Chatuchak, Bangkok 10900 Thailand

สำนักพิมพ์มติชน.

หนังสือเล่มนี้พิมพ์ด้วยหมึกที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม
เพื่อปกป้องธรรมชาติ ลดภาวะโลกร้อน และส่งเสริมสุขภาพที่ดีของผู้อ่าน

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์	๖
คำนำผู้เขียน	๘
๑. หลวงพ่อ	๑๙
๒. มือปืน	๓๖
๓. ผู้ใหญ่บ้าน	๕๒
๔. สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร	๖๘
๕. เจ้าคณะตำบล	๙๒
๖. กำนัน	๑๐๗
๗. ครู	๑๑๘
๘. นายกองค้การบริหารส่วนตำบล	๑๓๕
๙. ชาวบ้าน	๑๔๘
๑๐. สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล	๑๖๕
๑๑. ผู้พิทักษ์สันติราษฎร	๑๗๗
๑๒. ผู้สื่อข่าว	๑๙๓
๑๓. เด็ก	๒๑๖
๑๔. พ่อค้า	๒๓๑
๑๕. วิทยุชุมชน	๒๓๙
๑๖. ผู้มีบุญ	๒๔๘
เกี่ยวกับผู้เขียน	๒๕๙

คำนำสำนักพิมพ์

วัฏจักรแห่งความทุกข์ยาก ดำเนินต่อไปไม่สุดสิ้น...

เนื่องเพราะพื้นฐานแห่งความเลวร้ายยังคงตามมาหลอกหลอนผู้คนจนเกิดการขยายวงแห่งความขัดแย้ง ขนานไปกับวัฒนธรรมการใช้อำนาจที่พบเห็นกันกลาดเกลื่อน ขณะส่วนลึกภายใต้จิตสำนึกของผู้คนอีกส่วนก็ยังคงแสวงหาทางออกที่คาดคิดว่าอยู่ใกล้แค่เอื้อม

นี่แหละ...หนึ่งในวัฏจักรความรุนแรงของสังคมไทย

นวนิยาย “ผู้มีบุญ” ของนักเขียนลูกอีสาน “ไชยา วรรณศรี” จึงบังเกิดขึ้นเพื่อสะท้อนวัฏจักรเหล่านั้น โดยเล่าถึงความศรัทธาของผู้คนที่มิต่อเจ้าอาวาสวัดรูปหนึ่งซึ่งถูกอุปโลกน์ว่าเป็น “ผู้มีบุญ” โดยเห็นว่านักบวชรูปนี้ได้ค้นพบทางสว่าง สร้างจุดสนใจแก่ผู้มีอำนาจให้ต้องเหลียวมองและกำราบความศรัทธาที่ยังไม่รู้ต้นสายปลายเหตุ

เชื่อมโยงกับปรากฏการณ์ยุคโบราณเกี่ยวกับการก่อเกิดของ “พระศรีอารีย์” ผู้ปลดแอกความทุกข์เข็ญให้พ้นไปจากดินแดนแห่งความอาดูร

นวนิยายเรื่องนี้วิเคราะห์ตัวละครอย่างมีสีสัน เนื่องจากผู้เขียนทำงานค้นคว้ามาเป็นเวลานาน ก่อนจะขีดเขียนในลักษณะ “กึ่งทดลอง” เพื่อให้ผู้เสพอักษรได้เห็นภาพที่ละบท ที่ละฉาก ที่ละคน พร้อมพบเห็นทัศนคติของตัวละครที่บ้างก็แฝงซึ่งอุดมการณ์ บ้างก็มากด้วยกิเลส และบ้างก็สำคัญตนว่าเป็นผู้มีบุญเสียเอง ทว่าทุกตัวละครต่างก็เกี่ยวร้อยสัมพันธ์ และทุกเรื่องราวก็ได้เชื่อมโยงเข้าสู่ “ความขัดแย้งหลัก” ก่อนจะฉายให้เห็น “ความหวัง” ของคนจำนวนหนึ่งที่ต้องการเส้นทางชีวิตที่ดีกว่า ซึ่งบุคคลที่พวกเขาคาดหวังก็อาจมิได้เด่นดังตามที่คาดคิดไว้

ทั้งยังสะท้อนให้เห็นว่า “การเลือกข้าง” และปรากฏการณ์ “แนวร่วมด้านกลับ” มิได้เกิดขึ้นบนท้องถนนของกรุงเทพฯ ในปัจจุบันเท่านั้น

สำนักพิมพ์มติชน

คำนำผู้เขียน

(๑)

ผู้เขียนคนจังหวัดสุรินทร์ อำเภอสังขะ : เมืองสุรินทร์ในสายตา

แรกสัมผัสเมืองอันไม่คุ้นชินนี้รู้สึกประหม่า น่ากลัว สายตาผู้คนที่มองมารู้สึกได้ถึงความมีมนตร์ขลังลึกลับแฝงอยู่ ทำให้นึกย้อนถึงคำบอกเล่าว่าเมืองสุรินทร์เป็นเมืองที่มีเวทมนตร์หรือไสยศาสตร์น่าสะพรึงกลัว มีทั้งเสกหนังควายเข้าท้อง ยาพิษที่ผสมอาหารหรือเครื่องดื่ม บรรดาภูตผีปีศาจต่างๆ ความเชื่อทั้งหลายปรากฏอยู่เบื้องหน้า เมื่อผู้เขียนได้พบเห็นชาวบ้านโดนผีปอบเข้าสิงจนเสียชีวิต พี่สาวของผู้เขียนเป็นหนึ่งในนั้น นั่นคือความทรงจำที่เลวร้ายและเจ็บปวด

แต่อย่างน้อย เมืองสุรินทร์ก็ยังเต็มไปด้วยผู้มีน้ำใจ รอยยิ้มที่เป็นมิตร ความเอื้ออาทร การแบ่งปันอาหารแก่ผู้พลัดถิ่น การลงแรงหรือลงแขกในงานนา รวมถึงความสามัคคีในงานบุญต่างๆ แม้ในปัจจุบันนี้สิ่งต่างๆ จะห่างหายไปบ้าง แต่ความทรงจำเมื่อครั้งเยาว์วัยมิเหือดหายเสียทีเดียว

สิ่งที่หลงเหลือ เมืองสุรินทร์หลัง พ.ศ. ๒๕๓๐ เป็นต้นมา เป็นเมืองบริโศคนิยม เป็นเมืองที่สนุกสนาน ผู้คนชอบดื่ม เที่ยว ร้านอาหารจิ้งเบ้งบานและสะพรั่งด้วยหนุ่มสาวผู้แสวงหาแหล่งบันเทิง ร้านอาหารจิ้งเกิ้ลอันผุดขึ้นทุกซอกหลืบ แสดงให้เห็นความใส่ใจในเรื่องปากท้อง และแน่นอน...ไม่ใช่เมืองที่ยากจนอีกต่อไป

สุรินทร์เป็นเมืองแรกๆที่ผู้เขียนพลัดหลงเข้าไปอย่างตั้งใจ แรกพบและตื่นตะลึงคือภาษา มีทั้งภาษาลาวอีสาน เขมร กวย หรือส่วย ภาษาไทยโคราช ภาษาจีนปนไทย จีนปนเขมร เขมรปนไทย ผสมผสานกลมกลืนเป็นเสน่ห์อย่างที่ไม่เคยพบเห็นมาก่อน

พ่อเป็นชาวสุรินทร์โดยกำเนิด เกิดที่บ้านเป่า ตำบลโพธิ์โก อำเภอสนม แต่ดูเหมือนพ่อไม่ค่อยสัมผัสหรือซึมซับความเป็นสุรินทร์ไว้สักเท่าใด เพราะพ่อต้องอพยพตนเองออกจากบ้านเกิดตั้งแต่วัย ๑๔ ปี ไปใช้ชีวิตที่ภาคตะวันออกเฉียงอีสานสุรินทร์เพี้ยนเหนือๆ ไปทางตะวันออกเฉียง หลังใช้ชีวิตที่ภาคตะวันออกเฉียงใต้สิบกว่าปีจึงอพยพลูกเมียกลับสุรินทร์ พ่อจึงรู้ว่าตนเองไปอยู่ไทยตะวันออกเฉียงใต้นาน แทบหลงลืมภาษาถิ่นกำเนิด ตระกูลของพ่อพูดภาษาลาว จึงเป็นภาษาแรกที่ผู้เขียนสัมผัสเรียนรู้เมื่อมาอยู่บนพื้นที่อีสานใต้แห่งนี้

หมู่บ้านที่อาศัยอยู่คือ “บ้านเลิศอรุณ” ตำบลทับทัน อำเภอสังขะ บ้านเลิศอรุณนั้นผู้เฒ่าผู้แก่เล่าว่า เมื่อก่อนแถบนี้เป็นดินแดนป่าดงดิบผสมป่าโปร่ง มีความอุดมสมบูรณ์อย่างมาก ทั้งไม้نانาพันธุ์ น้ำท่า ทำเลเหมาะแก่การตั้งบ้านเรือน ผู้คนที่บุกป่าฝ่าดงมาพบโดยบังเอิญจึงจับจองแผ้วถาง ปากต่อปากและเชยชวนญาติพี่น้องให้มาปักหลัก ชัยบจากหนึ่งครัวเรือนเป็น

สองสามตามลำดับ ส่วนใหญ่อพยพมาจากอำเภอสนม อำเภอรัตนบุรี อำเภอจอมพระ อำเภอท่าตูม อำเภอชุมพลบุรี มีตระกูล “พรหมชาติ” ตระกูล “วรรณศรี” ตระกูล “เรียบร้อย” ตระกูล “ศาลางาม” ตระกูล “แก้วดี” ตระกูล “ภาชีน” ก่อนจะกลายเป็นหมู่บ้านถาวร และชื่อหมู่บ้านนั้นนายอำเภอเป็นคนตั้งให้ สมัยนั้นนายอำเภอสังขะชื่อ “อรุณ” ภรรยาชื่อ “เลิศ” จึงตั้งชื่อว่า “บ้านเลิศอรุณ” ขึ้นต่ออำเภอสังขะ ช่วงนั้นถนนหนทางยังเป็นลูกรังแดงขรุขระ มีน้ำท่วมขังในฤดูฝน

ก่อนที่ผู้เขียนจะมาอยู่ เส้นทางจากตัวเมืองสุรินทร์ไปสังขะยังเป็นทางเกวียน มีป่าที่บ่น่ากลัว อาจารย์สุรศักดิ์ สืบสภาร เล่าว่า บิดาของตนเป็นนายอำเภอสังขะเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๑ คือนายสังข์ สืบสภาร การเดินทางจึงต้องใช้เกวียนกับม้า เขาจึงนั่งเกวียนประจำ มีแม่คอยดูแล เส้นทางก็น่ากลัว พอซึ่งขึ้นขอบสุราที่ม้าแหวะระหว่างทาง โดยเฉพาะแหวะบ้านญาติที่ลำดวน (อำเภอลำดวนในปัจจุบัน) ปล่อยให้เขาและแม่ นั่งเกวียนล่องหน้า พอพลบค่ำขณะที่เกวียนเดินทางถึงแถวบ้านสลักไผ่ ม้าของพ่อก็จะตามมาทันพอดี พ่อกับแม่จึงมีปากเสียงกันบ้าง อาจารย์สุรศักดิ์รู้สึกสนุกที่ได้นั่งม้ากับพ่อบ่อยๆ ระหว่างทางแม้จะรู้สึกกลัวแต่ก็ภูมิใจที่พ่อมีปืนและได้เห็นสัตว์ป่า เคยพบนกยูงแพนหางเดินตัดทางเป็นการเดินทางที่ตื่นเต้น

เมืองสังขะเดิมเรียกว่า (ตามบันทึกประวัติเมืองสุรินทร์) บ้าน “โคกอัจจะ” หรือบ้านดงยาง ครั้นในสมัยกรุงศรีอยุธยา บ้านโคกอัจจะได้รับการยกฐานะขึ้นเป็นเมืองพระราชทานนามว่า “เมืองสังขะ” โดยมีพระสังฆะบุรีศรีนครอัจจะ เป็นเจ้าเมืองคน

แรก และดำรงฐานะเป็นเมืองเรื่อยมาจวบกระทั่งถึง พ.ศ. ๒๔๕๐
จึงถูกยุบเป็นอำเภอ

และเรียกว่า อำเภอสังขะตั้งแต่นั้นมา

(๒)

**ผู้เขียนสะท้อนใจทุกครั้งทีไปบรรยายหรือพบปะเพื่อน
อาจารย์ตามมหาวิทยาลัย มักได้ยินประโยคที่ว่า นักศึกษาไม่
ค่อยอ่านหนังสือ เขียนหนังสือไม่ค่อยถูก ผู้เขียนไม่อยากจะเชื่อ
เพราะระดับนักศึกษาปริญญาตรี โดยเฉพาะวิชาเอกภาษาไทย
มีหรือจะเป็นอย่างทีอาจารย์หรือผู้คนที่่วไปวิจารณ์**

ผู้เขียนเริ่มต้นศึกษาถึงสาเหตุ พบปะ พูดคุยแลกเปลี่ยน
รวมทั้งหาทางไปบรรยายพิเศษ จัดกิจกรรมและค่อยๆ ซึมซับเรียนรู้
แล้วก็ได้รับรู้ นักศึกษาที่ผู้คนกล่าวถึง ไม่อ่านหนังสือนอกเวลา
จริงๆ ไม่อ่าน เขียนไม่ค่อยถูก อาจารย์บางท่านวิจารณ์แรงๆ ว่า
เพราะโรงเรียนระดับมัธยมปลายส่งเด็กโง่มาให้ พูดตรงๆ ก็คือ
เป็นเพราะระดับมัธยมสอนมาไม่ได้เรื่อง

เห็นทีจะต้องลงไปพิสูจน์

เมื่อคิดได้ดังนั้น ผู้เขียนก็ตะลุยจัดทำโครงการออกเดิน
สายไปบรรยายตามสถานศึกษาคือระดับมัธยมปลาย ทั้งๆ ที่รู้
ว่าตนเองไม่ได้เป็นนักเขียนดังพอที่จะจูงใจผู้ฟังให้หันมารักการ
อ่าน แต่นั่น...เพราะจิตได้สำนึกชั่วดีบอกให้ทำ ถ้าไม่ทำ ใครจะทำ
รอใคร...ถึงจะบรรยายไม่ได้เรื่อง อย่างน้อยไปจุดประกายให้พวกเขา
แล้วก็ได้ความว่า นักเรียนส่วนใหญ่ไม่อ่านหนังสือจริงๆ (ส่วนใหญ่
นะครับ) เมื่อไม่ชอบอ่านจึงไม่มีพื้นฐาน เหมือนสร้างบ้านหรือตึก

สูงที่ไร้ฐานแข็งแรง ชีวิตจึงมีแต่โง่งน บางโรงเรียนมีห้องสมุด แต่เด็กไม่สนใจ อาจจะด้วยความไม่น่าสนใจ ไม่มีแรงจูงใจ บางโรงเรียนไม่มีห้องสมุด ไม่มีหนังสือบันเทิงแนววรรณกรรมเบาๆ หรือหนังสือแบบวรรณกรรมเยาวชนให้เด็กประเทืองปัญญาเพื่อ เกิดจินตนาการ นอกจากหนังสือตำราเรียนเพียงอย่างเดียว

หลายๆ ประเด็นที่ผู้เขียนเจอเจอจึงไม่นึกโทษใคร เพียง ไปเรียนรู้ความจริงว่ามันเกิดอะไรขึ้น

ส่วนในระดับมัธยมปลาย เมื่อรู้วามหาวิทยาลัยส่วนใหญ่ พาดพิงว่าส่งเด็กไปเรียน ก็จะวิจารณ์ว่าที่จริงเด็กเรียนดี หรือไม่ เป็นนักอ่านก็มีมาก คนฉลาดเหล่านั้นไปสอบเรียนที่ดีๆ กันหมด ที่เหลือไปไหนไม่ได้ก็เข้ามหาวิทยาลัยในจังหวัด เป็นเด็กเก็บตก และทางมหาวิทยาลัยไม่รู้จักคัดเด็ก คือรับหมดทุกคน เป็นสถานที่รองรับคนไม่มีที่เรียนจึงได้เด็กที่เรียนไม่ค่อยดี ไม่เกี่ยวกับมัธยม ปลายส่งเด็กไป และอยากให้ระดับมหาวิทยาลัยสอบคัดเลือกให้ มีคุณภาพมากกว่านี้ สู้มเสี่ยงเหล่านี้ผู้เขียนได้แต่รับฟัง ทุกอย่าง อยู่บนพื้นฐานแห่งความอยากเห็นแต่สิ่งดีๆ กันทั้งนั้น ไม่มีใคร ฎกใครผิด

นอกจากระดับมัธยมปลายแล้ว ผู้เขียนยังลงไปเรียนรู้ คือ ไปบรรยายพิเศษแก่ระดับมัธยมต้นด้วย เพราะระดับโรงเรียน สามัญเดิมหรือมัธยมใหญ่ๆ ก็โทษต่อๆ ไปว่าเป็นเพราะโรงเรียน ขยายโอกาสสอนไม่ดีบ้าง เด็กไม่มีพื้นฐานมาก่อนบ้าง ที่ส่งมา เรียนในระดับปลายไม่รับก็ไม่ได้เพราะเด็กไม่มีที่เรียน บางโรงเรียน มีนโยบายว่าต่อไปรับเด็กเข้าจะต้องเปิดสอบความรู้กันทีเดียว ตามแต่จะวิจารณ์กันไป และโรงเรียนขยายโอกาสก็คงนึกตำหนิ

โรงเรียนระดับประถมที่ส่งเด็กโง่มาให้เช่นกัน เพราะเป็นความจำเป็นที่จะต้องรับเด็กเรียน ครูระดับประถมจึงรับเคราะห์ไป ไม่ให้เรียนก็ไม่ได้ จะเรียนดี เรียนโง่ ก็ต้องเซ็นให้จบจนถึงระดับประถมไม่รู้จะโทษใคร ต่างก้มหน้าก้มตารับคำวิจารณ์ด้วย दुษณี เพราะหากจะโทษก็คงโทษโรงเรียนระดับอนุบาลที่ส่งเด็กโง่มาเรียนในระดับประถม และหากย้อนลงไปอีก ระดับอนุบาลนั้นแหละที่จะโทษพ่อแม่ผู้ปกครองของเด็กที่ไม่ดูแลเอาใจใส่ให้เด็กมีพื้นฐานแต่ต้น เมื่อเป็นเช่นนั้นคงจะถูกเขาผู้เขียนด้วยเป็นแน่แท้...

ทั้งหลายทั้งปวงนี้ ผู้เขียนมองเห็นวัฏจักรและความเป็นไป มีมีใครถูกหรือผิด ทุกคนอยากสร้างลูกศิษย์ให้เป็นคนดี เป็นคนอ่านออกเขียนได้ อ่านเป็น เขียนเป็น เรียนเก่งกันทั้งนั้น เพียงแต่มันมีบางอย่างที่จุดกระชากหรือรั้งไว้ สิ่งเหล่านั้นมันอยู่ติดใกล้เสียจนเราอาจมองไม่เห็น

การอ่านนั่นเอง...

นับเป็นเรื่องยากทุกครั้งที่จะเขียนหนังสือ ทว่าสิ่งที่ยากเชียวกว่าการเขียนหนังสือคือการตั้งชื่อเรื่องและการเขียนคำนำ ทำไมต้องเขียนคำนำ? เคยตกเป็นจำเลยในเรื่องการตั้งคำถามอย่างไรๆ และไม่มีคำตอบให้ตนเองนอกเสียจากต้องเขียน เพราะหนังสือทุกเล่มเขาก็มีกันทั้งนั้น เมื่อเขามีเราก็ต้องควรมี แต่จะเขียนคำนำให้ทันสมัย สละสลวยงดงาม แผงด้วยคติปรัชญา กระบวนการครุ่นคิดให้สอดคล้องกับสิ่งที่จะบอกเล่าเพื่อนำไปสู่เนื้อหาในเล่มได้ดีขนาดไหนเป็นอีกเรื่อง

เคยคิดพึ่งพานักเขียนรุ่นที่ผู้มีชื่อเสียงที่นักอ่านยอมรับ
ให้ช่วยเขียนคำนิยามให้เหมือนนักเขียนหลายท่านเคยทำ ก็
ไม่กล้า....

นำเอง...นิยามเอง...นี่แหละ!

นิยายที่ผู้อ่านกำลังจะอ่านต่อไปนี้ ผู้เขียนเขียนไว้นานพอ
สมควรคือสี่ห้าปีย้อนหลัง ค่อยขัดเกลา ต่อเติม ตกแต่งหน้าตา
ศึกษาข้อมูลจนแทบจะเป็นเรื่องจริง ที่จริงมันคือเรื่องจริงที่ผู้อ่าน
ย่อมตระหนักว่ามันมีอยู่จริงในสังคมบ้านเรานั้นแหละ เอาเรื่อง
ราวจริงๆ ในสังคมที่เปรียบเสมือนงานวิจัยมาเขียนเรียงร้อยให้
เป็นเรื่องน่าอ่านย่อมยาก และยากยิ่งที่จะได้ความสวยงามทาง
วรรณศิลป์ การดำเนินเรื่อง การผูกเรื่องเชื่อมโยงให้เห็นเป็นนิยาย
สักเรื่อง นั้นย่อมท้าทาย...

ย้อนหลังกลับไปไม่นาน ผู้เขียนเคยดัดแปลงหรือย่อเรื่อง
นิยายเรื่องนี้ทำเป็นเรื่องสั้นส่งประกวดรางวัลพานแว่นฟ้า ครั้งนั้น
ได้รับรางวัลชมเชย ทำให้มั่นใจว่ามาถูกทาง เชื่อใจและเชื่อมั่น
มากขึ้นที่จะนำเสนอออกมาเป็นเรื่องยาวและจบลงในเวลาอัน
สมควรที่ว่าไม่รีบร้อน เพราะขณะเดียวกันนิยายเรื่องอื่นๆ ที่เขียน
เสร็จก่อนหน้านี้ยังรอคอยการพิจารณาจากสำนักพิมพ์ จึงทำ
ให้เรื่องนั้นนอนรออย่างสงบเสงี่ยมเฉยเมยตนในคอมพิวเตอร์เพื่อรอ
วันอวดโฉมในท่วงท่าอ่อนช้อยสวยงาม จวบกระทั่งนิยายเรื่องอื่นๆ
เดินทางไปยังสำนักพิมพ์อื่นเรียบร้อยแล้ว เรื่องนี้ถึงมีโอกา
สปิดเนื้อปิดตัวและก้าวอย่างออกมาอย่างทะมัดทะแมงเดินทางตาม
รอยเท้ารุ่นพี่ๆ ตามวาระและโอกาสจะอำนวย เป็นไปตามก้าวอย่าง
อย่างระมัดระวัง จวบผ่านกระบวนการการอ่านจากบรรณาธิการ

พิจารณา คัดสรร ก่อนจะเสนอเข้าที่ประชุมตามขั้นตอน และมีมติจัดพิมพ์ออกมา นั่นนับว่าหนังสือเล่มหนึ่งเดินทางยาวไกล มีขั้นตอนมากมาย ตั้งแต่เริ่มเดินทาง คิด...วางโครงเรื่อง ศึกษาข้อมูล เรียบเรียง ชัดเกล้า บ่มเพาะจนสูงงอมได้ที่จึงเดินทางไปถึงบรรณาธิการ จวบกระทั่งจัดพิมพ์ออกมาเป็นรูปเล่มย่อมยาก... ย่อมท้าทาย...ย่อมมีความหวังจากผู้เขียนและสำนักพิมพ์ในยอดขายจำหน่าย และมีคุณภาพเพียงพอสำหรับประเทืองปัญญาผู้อ่านอะไรต่อมิอะไรอีกมากมาย...กว่าจะถึงมือผู้อ่าน แต่ก็นั้นแหละ... ผู้อ่านย่อมเป็นผู้ถูกคัดเลือกว่าจะซื้อหรือไม่ซื้อ และได้รับเกียรติให้คำติชม ทว่าสุดท้าย ไม่ว่าจะเป็ดอกไม้อะไรหรือก็อนิรุ นักเขียนย่อมหนีไม่พ้นเป็นผู้รับผิดชอบต่ออักษรทุกตัวที่นำเสนอออกไป

ผู้เขียนใคร่ขอขอบคุณทุกกำลังใจที่อยู่เบื้องหลัง โดยเฉพาะเพื่อน น้อง พี่ ในสโมสรวรรณศิลป์สุรินทร์ และแน่นอน...ทั้งภรรยาที่ไม่ค่อยเข้าใจในวิถีของผู้เขียนมากนัก แต่เราก็ทะเลาะกันอย่างอดทนไม่ว่าจะเป็นระหว่างเขียน หรือเขียนจบ ที่สุดคือลูกชายที่ผู้เขียนเฝ้าหวังให้เขาเจริญเติบโตอย่างควรจะเป็น มีพ่อเป็นแบบอย่างในการสู้ชีวิต

แต่เขาก็มีวิถีของเขาเหมือนที่ผู้เขียนมีวิถีและความคิดที่แปลกแยกออกไป

(๔)

ตัวละครเรื่องนี้ทุกตัวทุกตอนจึงเป็นวิถีของแต่ละตัวที่มีความคิดเป็นของตนเอง ทำหน้าที่ของตนเองไปตามสภาพความเป็นจริง ต่อสู้ดิ้นรนบนพื้นฐานของผู้ถูกกระทำและเป็นผู้กระทำอย่าง

ไม่รู้ตัว เช่นผู้เขียนหรือคนอื่นๆ ในสังคมนี้ เพียงเราไม่รู้ว่าสักวัน...มันจะจบลงหรือลงเอยอย่างไรเท่านั้น เหมือนนิยายเรื่องนี้ที่อาจคล้ายไม่จบและลงเอยอย่างที่ต้องการ เพราะมันเป็นไปตามวิถีที่ควรเป็นและเป็นไปตามครรลองของตัวละครที่ไม่ได้ถูกบังคับ แต่มันก็เสร็จสิ้นลงแล้วอย่างโปร่งโล่ง ที่เหลือเพียงรอนิยายเรื่องใหม่ที่นอนฟังเสียงหัวใจตนเองเด่นอย่างระทึกในคอมพิวเตอร์ และคาดว่าอีกสามปีจะได้เดินทางมาถึงผู้อ่านอีกครั้ง

ฉะนั้น ผู้อ่านจงโปรดอดใจรออย่างระทึกพลัน

ด้วยระลึกและคำนึงถึงผู้อ่านเสมอ

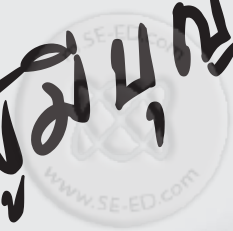
ไชยา วรรณศรี

ร้านครีมนักเขียน/สโมสรรวมศิลป์สุรินทร์

ตัวอย่าง

บริษัท ซี.อี.ดี.
www.SE-ED.com

ตัวอย่าง

หลวงพ่อ

วัดหรือสถานที่ประกอบพิธีทางศาสนาซึ่งอยู่ทิศตะวันออกของหมู่บ้าน ไม่ได้มีมนตร์เสน่ห์อันใดที่พอจะทำให้ผู้คนหลงใหลเข้าไปเที่ยวเช่นตามห้างสรรพสินค้า ทว่าเป็นสถานที่แห่งเดียวที่ให้ผู้คนได้อาศัยหนีร้อนมาพึ่งเย็น คือสถานที่สุดท้ายที่ผู้คนระลึกถึง หรือเป็นสถานที่รองรับเอาสิ่งชั่วร้ายเสมอ

ลำแสงสีส้มสาดเฉียงผ่านบานหน้าต่าง ระเรื่อแสงกระจายบนผนังกุฏิสีน้ำตาลไหม้ดูเก่าแก่ขรมขลัง ภิกษุรูปหนึ่งนั่งสำรวมสงบนิ่ง จีวรเหลืองสะท้อนแสงสุกสว่างจับผิวเนื้อคล้ายทาด้วยขมิ้นเหลืองอ่อน ร่างนั้นขยับลุกขึ้นยืน ใบหน้ารูปไข่แฝงความเมตตาการุณา

หลวงพ่อบอกตนเองว่าอย่าไปวิตกทุกข์ร้อนกับสิ่งรอบข้าง นั่นไม่ใช่สิ่งจริงยั่งยืนอะไร อันที่จริงท่านเป็นเพียงปุถุชนคนหนึ่ง ที่อาศัยชายผ้าเหลืองถือครองสมณเพศ เป็นผู้คนอีกชั้นที่สืบทอด